

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 22/2014-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. januára 2014 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej advokátom doc. JUDr. Branislavom Fridrichom, PhD., Advokátska kancelária Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a zároveň namietaného porušenia čl. 47 Charty základných práv Európskej únie postupom Krajského súdu v Trnave a jeho uznesením č. k. 9 CoE 91/2012-38 z 9. apríla 2013 v spojení s uznesením Okresného súdu Skalica č. k. 2 Er 1291/2011-14 z 24. januára 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. augusta 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), ako aj namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) a jeho uznesením č. k. 9 CoE 91/2012-38 z 9. apríla 2013 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“) v spojení s uznesením Okresného súdu Skalica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 2 Er 1291/2011-14 z 24. januára 2012 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie okresného súdu“).

2. Z obsahu sťažovateľkou podanej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd svojím napadnutým rozhodnutím zamietol žiadosť sťažovateľkou zvoleného súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie podľa § 44 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „Exekučný poriadok“) v spojitosti s § 45 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o rozhodcovskom konaní“). Krajský súd na odvolanie sťažovateľky svojím napadnutým rozhodnutím rozhodol o potvrdení prvostupňového rozhodnutia okresného súdu z dôvodu jeho vecnej správnosti a taktiež o zamietnutí návrhov sťažovateľky na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) a c) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“). V ostatnom podala sťažovateľka na ústavnom súde sťažnosť.

3. Argumentáciu sťažovateľky v podaných sťažnostiach možno zhrnúť do niekoľkých rovín. V prvej rovine sťažovateľka atakuje samotnú právomoc okresného súdu ako súdu exekučného v exekučnom konaní pri rozhodovaní o udelení poverenia zvolenému súdnemu exekútorovi preskúmať exekučný titul, ktorým bol rozsudok rozhodcovského súdu. V ďalšom namieta nezačatie konania o prejudiciálnej otázke pred Súdny dvorom Európskej únie. V ostatnom sťažovateľka poukázala na to, že *„Všeobecné súdy postupovali v priamom rozpore so záväznou interpretáciou práva EÚ obsiahnutou v rozsudku Súdneho dvora EÚ z 21. 2. 2013 sp. zn. C-472/11 Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Csipai, Viktória Csipai a porušili tak požiadavky na účinnú súdnu ochranu práv, ktoré sťažovateľovi priznáva právo EÚ, tak ako je garantovaná článkom 47 Charty základných práv Európskej únie.“*, a to v dôsledku toho, že *„(a) vôbec neinformovali sťažovateľa o ex offo konštatácii nekalej povahy zmluvnej podmienky, (b) vôbec nevyzvali sťažovateľa, aby sa kontradiktórne vyjadril k nekalej povahe zmluvnej podmienky, (c) vôbec neumožnili sťažovateľovi vyjadriť sa s účelom ovplyvniť súdne rozhodnutie, (d) vôbec neumožnili sťažovateľovi vykonať jeho majetkové právo dopytom na povinného o jeho úmysle uplatňovať neprijateľnosť zmluvnej podmienky.“*. Podľa názoru sťažovateľky zásada kontradiktórnosti vo všeobecnosti zaväzuje vnútroštátny súd, ktorý konštatoval v rámci preskúmania ex offo nekalú povahu zmluvnej podmienky, informovať účastníkov konania v spore a vyzvať ich, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili spôsobom, ktorý na tento účel ustanovujú vnútroštátne procesnoprávne predpisy. Na podporu svojej argumentácie poukázala aj na vybrané rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky a Spolkového súdneho dvora Nemecka.

4. V nadväznosti na uvedené sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej v záhlaví tohto rozhodnutia označených práv napadnutými rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu, ktoré v ďalšom zruší a vec vráti na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti, alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

II.B

K namietanému porušeniu označených základných práv a slobôd napadnutým rozhodnutím okresného súdu

7. V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ

môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

8. Pokiaľ ide o napadnuté rozhodnutie okresného súdu, ústavný súd vzhľadom na už uvedené poukazuje na skutočnosť, že proti tomuto bolo možné podať odvolanie ako riadny opravný prostriedok (čo sťažovateľka aj využila), a preto ňou podanú sťažnosť v tejto jej časti bolo potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.B

K namietanému porušeniu označených základných práv a slobôd napadnutým rozhodnutím krajského súdu

9. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

10. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04). Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a taktiež aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v súdnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

11. Krajský súd v uznesení č. k. 9 CoE 91/2012-38 z 9. apríla 2013 v podstatnom uviedol:

„Exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku posudzuje, či je exekučný titul v súlade so zákonom, teda je oprávnený preskúmať exekučný titul z formálnej stránky. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 18. januára 2012, sp. zn. 6 Cdo 143/2011, podľa ktorého pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Ak nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd, a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Pri riešení otázky, či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor, nie je exekučný súd viazaný tým, ako túto otázku vyriešil rozhodcovský súd. Exekučný súd je povinný zamietnuť žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ak už pri postupe podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyjde najavo existencia relevantnej okolnosti, so zreteľom na ktorú je nútený výkon rozhodnutia neprípustný. Ústavný súd sa vyjadril v podobnom duchu v rozhodnutí IV. ÚS 78/2011, keď uviedol, že aj v rámci exekučného konania bol všeobecný súd oprávnený skúmať rozhodnutie označené v exekučnom konaní ako exekučný titul z hľadiska, či nejde o rozhodnutie ničotné, ktoré nevyvoláva žiadne právne účinky. Aj z týchto judikátov

vyplýva, že exekučný súd musí prioritne posudzovať, či rozhodcovský rozsudok, ktorý má byť exekučným titulom, bol vydaný orgánom, ktorý na to mal právomoc.

V prípade, že exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok, exekučný súd je povinný preskúmať exekučný titul aj podľa kritérií uvedených v § 45 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní, teda exekučný súd musí zistiť, či exekučný titul, ktorým je rozhodcovský rozsudok, nemá nedostatok uvedený v § 40 písm. a), b) zákona o rozhodcovskom konaní, alebo či nezaväzuje na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo v rozpore s dobrými mravmi. V prípade, ak exekučný súd zistí, že rozhodcovský rozsudok má niektorý z týchto nedostatkov uvedených v § 45 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní, musí v zmysle § 44 ods. 2 zamietnuť žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Postup, kedy by exekučný súd najprv udelil poverenie na vykonanie exekúcie, aj keď by vedel o nedostatkoch exekučného titulu v zmysle § 45 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní, a následne pre tieto nedostatky exekúciu zastavil, by bol v rozpore so zásadou hospodárnosti exekučného konania.

Ak je právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy spotrebiteľský, exekučný súd má povinnosť preskúmať exekučný titul aj vzhľadom na právnu úpravu ochrany spotrebiteľa v OZ.

Rozhodcovská doložka, z ktorej rozhodcovský súd odvodil svoju právomoc prejednávať a rozhodovať túto vec, má podobu rozhodcovskej zmluvy formulárového charakteru a podpísaná bola v deň uzatvorenia zmluvy o úvere. Stanovuje, že všetky spory, ktoré vzniknú z tej to zmluvy, budú riešené pred Stálym rozhodcovským súdom zriadeným spoločnosťou Slovenská rozhodcovská, a. s., ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na rozhodcovskom súde, alebo pred príslušným súdom SR, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde. Takto formulovaná rozhodcovská doložka znemožňuje voľbu povinného dosiahnuť rozhodovanie sporu štátnym súdom, ak veriteľ podá žalobu u rozhodcu. Možno povedať, že právo voľby spotrebiteľa je len iluzórne a takto dojednaná rozhodcovská doložka spôsobuje hrubú jednostrannú výhodnosť pre dodávateľa, pretože výber rozhodcu resp. rozhodcovského súdu dodávateľom nemal spotrebiteľ možnosť ovplyvniť. Rozhodcovská zmluva bola vopred, pripravená v podobe formuláru spolu s ostatnými písomnosťami, ktoré tvoria zmluvu o úvere a tieto boli spotrebiteľovi predložené na podpis naraz. Spotrebiteľ nemal možnosť rozhodcovskú doložku odmietnuť, pretože inak by mu

nebol poskytnutý úver. V danom prípade nemožno teda uvažovať nad tým, že by išlo o individuálne dojednanú zmluvnú podmienku. Skutočnosť, že rozhodcovská doložka je na samostatnom liste, ktorý je zmluvnými stranami podpísaný, ešte neznamená, že ide o individuálne dojednanú zmluvnú podmienku. Rozhodcovská doložka dojednaná za týchto podmienok môže ľahko slúžiť na obchádzanie platnej právnej úpravy slúžiacej na ochranu spotrebiteľa. Dodávateľ, ktorý fakticky určuje, ktorý rozhodcovský súd bude rozhodovať o prípadných sporoch zo zmluvy, nakoľko spotrebiteľ nemá možnosť tento výber ovplyvniť, je pre vybraný rozhodcovský súd zdrojom príjmov, preto je namieste obava, do akej miery je potom takéto rozhodcovské konanie objektívne. Neprijateľná rozhodcovská doložka je v rozpore s dobrými mravmi a výkon práv a povinností z nej odporuje dobrým mravom. Akékoľvek plnenie priznané rozhodcom na základe rozhodcovskej doložky, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi, je plnením, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi.

Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa o neprijateľnosti predmetnej rozhodcovskej doložky, na základe ktorej bol vydaný rozhodcovský rozsudok - exekučný titul v danej veci, a to podľa § 53 ods. 1 OZ z toho dôvodu, že spôsobila značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

Oprávnený poukazoval v odvolaní aj na tú skutočnosť, že dôvodová správa k ustanoveniu § 53 ods. 4 písm. r) OZ ustanovenie, ktoré by zakladalo právomoc rozhodovať spory výlučne v rozhodcovskom konaní, považuje za neprijateľné, avšak to nemá za následok zrušenie platnosti celej rozhodcovskej doložky. Odvolací súd k tejto námietke oprávneného len dodáva, že pri posudzovaní neprijateľnosti uvedenej zmluvnej podmienky sa v prvom rade postupuje podľa § 53 ods. 1 OZ, ktoré obsahuje všeobecnú definíciu neprijateľnej zmluvnej podmienky. Ustanovenie § 53 ods. 4 OZ obsahuje len demonštratívny výpočet neprijateľných podmienok, preto kľúčová je vždy všeobecná definícia uvedená v ods.1.

V prípade, že rozhodcovská doložka je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, je v zmysle § 53 ods. 5 OZ neplatná. Následkom je skutočnosť, že rozhodcovský súd vôbec nemal právomoc, vzhľadom na neplatnosť rozhodcovskej doložky, rozhodovať daný spor, preto predmetný rozhodcovský rozsudok nemožno považovať za spôsobilý exekučný titul, ale za nulitný právny akt.

Odvolačí súd návrhu oprávneného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku nevyhoviel a tento zamietol, pretože ustanovenia právnych predpisov, ktoré vo veci aplikoval, nie sú v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky. Oprávnený namietal nesúladsť ustanovenia § 44 ods. 2 veta prvá a druhá exekučného poriadku s čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy SR.

Podľa § 109 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci došiel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z. z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) ad). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Uvedené ustanovenie nie je podľa názoru odvolacieho súdu v rozpore s princípmi právneho štátu. V tomto ustanovení zákonodarca zveril exekučnému súdu právomoc pred udelením poverenia exekútorovi, preskúmať žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Súd ako orgán ochrany práva je v rámci exekučného konania garantom jeho zákonnosti, čo sa najvýraznejšie prejavuje v tomto štádiu exekučného konania - teda v štádiu rozhodovania o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Ak potom exekučný súd dospeje k záveru, že exekučný titul vôbec exekučným titulom nie je, prípadne je tu iná vada, pre ktorú je exekúcia neprípustná, žiadosť o udelenie poverenia zamietne a exekučné konanie zastaví. Takáto právomoc exekučného súdu je plne v súlade s princípmi právneho štátu, nie je preto dôvod na prerušenie konania. Ústavný súd SR sa k tejto otázke už vyjadril v uznesení č. k.

II. ÚS 545/2010-15, v zmysle ktorého je exekučný súd oprávnený a povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, a to napr. aj pre účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť, pričom exekučný súd tak môže urobiť na návrh účastníka konania, ako aj bez návrhu.

Odvolačí súd tiež nepovažoval za potrebné exekučné konanie prerušiť z dôvodu, že by vyhovel návrhu oprávneného a požiadal Súdny dvor EÚ o rozhodnutie o predbežnej otázke výkladu primárneho a sekundárneho únieového práva tak, ako to požadoval odvolávateľ.

Podľa § 109 ods. 1 písm. c) OSP súd konanie preruší, ak rozhodol, že požiada Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy.

Vychádzajúc z vyššie citovaného ustanovenia je súd ako autoritatívny orgán rozhodujúci spory a iné právne veci povinný obligatórne prerušiť súdne konanie, ak rozhodol o tom, že požiada podľa čl. 267 ZFEÚ (pôvodne čl. 234 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva) SD EÚ o vydanie rozhodnutia o predbežnej (prejudiciálnej) otázke. Konanie o predbežnej otázke podľa čl. 267 ZFEÚ má povahu osobitného nespоровého a medzitýmneho konania, v ktorom SD EÚ má právomoc vydať rozhodnutie o výklade zakladajúcich zmlúv Únie, o platnosti a výklade aktov inštitúcií, orgánov, úradov alebo agentúr Európskej únie, výklade štatútov orgánov zriadených aktom Rady ES. Konanie o predbežnej otázke pred SD EÚ je inštitútom pôsobiacim v záujme integrácie a zachovania jednoty európskeho práva, pretože v tomto konaní SD EÚ vydáva rozhodnutia o určitých čiastkových otázkach výkladu a platnosti komunitárneho práva, ktoré je potrebné pre rozhodnutie vnútroštátneho súdu vo veci samej.

Povinnosť vnútroštátneho súdneho orgánu požiadať SD EÚ o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke je zakotvená v druhej vete čl. 267 ZFEÚ. Túto povinnosť však nemožno vykladať absolútne, t. j., že vnútroštátny orgán má vždy a za akýchkoľvek okolností povinnosť požiadať o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke. Zo žiadneho ustanovenia OSP nevyplýva, že všeobecný súd môže prerušiť konanie a predložiť SD EÚ návrh na rozhodnutie o prejudiciálnej otázke o výklade právneho aktu Európskej únie len na návrh účastníka konania, a rovnako predpokladom takéhoto procesného postupu nie je len

samotná skutočnosť, že sa v konkrétnej veci aplikuje ustanovenie zákona platného v Slovenskej republike, do ktorého bol prenesený obsah únieových právnych noriem, alebo ak sa aplikuje ustanovenie únieového právneho predpisu.

V zmysle záverov vo veci ESD-C-302/2004 SD EÚ nemá právomoc na zodpovedanie prejudiciálnej otázky vtedy, ak okolnosti skutkového stavu v merite veci predchádzajú vstupu do EÚ. SR vstúpila do EÚ dňom 01. 05. 2004 a keďže k uzavretiu záväzkového vzťahu, z ktorého sa odvodzuje vymáhaný nárok, došlo 26. 08. 2010, z tohto hľadiska by bola daná právomoc SD EÚ na zodpovedanie prejudiciálnej otázky v danej veci.

Predpokladom povinnosti začať konanie o predbežnej otázke týkajúcej sa výkladu komunitárneho práva je v zmysle ustálenej judikatúry SD EÚ predovšetkým skutočnosť, či otázka komunitárneho práva týkajúca sa platnosti alebo výkladu únieového práva je pre riešenie daného prípadu relevantná. Zmyslom riešenia predbežnej otázky nie je rozhodnúť konkrétny spor, ktorý je vo výlučnej kompetencii súdu členskej krajiny, ale zabezpečiť jednotný výklad komunitárneho práva. Rozhodnutie o otázke hraníc aplikovateľnosti únieového práva (tiež o jeho výklade alebo o jeho platnosti), musí mať bezprostredný súvis so sporom prejedávaným vnútroštátnym súdom v tom zmysle, že ho determinuje po stránke právnej. Prejudiciálna otázka nastolená SD EÚ nesmie byť zjavne neopodstatnená a irelevantná vo vzťahu k prebiehajúcemu konaniu, jej potenciálne zodpovedanie musí mať reálny dosah na prebiehajúci spor, a zároveň nesmie ísť o otázku akademickú v tom zmysle, že táto otázka nemá reálny základ v prejedávanom spore.

SD EÚ už vo veci Elisa Maria Mosta za Ciaro proti Centro Móvil Milénium SL (0168/05) a vo veci Océano Grupo Editorial a Salvat Editores (C-240/98 až C-244/98) uviedol, že systém ochrany zavedený predmetnou smernicou vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky pripravené vopred predajcom alebo dodávateľom bez toho, aby mohol vplývať na ich obsah. Tento nerovný stav medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom môže byť kompenzovaný iba pozitívnym zásahom, vonkajším vo vzťahu k samotným účastníkom zmluvy. Možnosť súdu skúmať ex offo nekalú povahu zmluvnej podmienky predstavuje prostriedok vhodný zároveň na dosiahnutie výsledku stanoveného v čl. 6 smernice, teda zabránenie tomu, aby jednotlivý spotrebiteľ nebol viazaný nekalou

podmienkou, a na príspevanie k splneniu cieľa stanoveného v jej čl. 7, pretože takéto preskúmanie môže mať odradzujúci účinok prispievajúci k ukončeniu používania nekalých podmienok v zmluvách uzavretých so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov. Ďalej uviedol, že povaha a význam verejného záujmu, z ktorého vychádza ochrana, ktorú smernica zaisťuje spotrebiteľom, okrem toho odôvodňujú to, že vnútroštátny súd má posudzovať *ex offo* nekalú povahu zmluvnej podmienky, a tým vyrovnávať nerovnováhu, ktorá existuje medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom. Ešte ďalej išiel SD EÚ v judikáte vo veci *Pohotovosť* (C-76/10), kde v súvislosti so skúmaním nekalých podmienok v spotrebiteľských zmluvách rozhodol, že vnútroštátny súd má aj vo fáze výkonu rozhodnutia povinnosť (aj bez návrhu) posúdiť nekalú povahu podmienky obsiahnutej v zmluve o úvere uzavretej poskytovateľom úveru so spotrebiteľom. Je úlohou dotknutého vnútroštátneho súdu určiť, či sa má podmienka zmluvy o úvere považovať za nekalú v zmysle čl. 3 a 4 smernice a v prípade kladnej odpovede je úlohou uvedeného súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho vyplývajú podľa vnútroštátneho práva, s cieľom ubezpečiť sa, že tento spotrebiteľ nie je viazaný touto podmienkou. Už z citovaných judikátov SD EÚ je zrejmé, že ustálená judikatúra SD EÚ pripúšťa aj vo fáze výkonu rozhodnutia posudzovať nekalosť podmienok v spotrebiteľských zmluvách s tým, že v prípade, ak posudzujúci súd dospeje k záveru o nekalosti takejto podmienky, je povinný vyvodiť z uvedeného posúdenia všetky relevantné dôsledky, ktoré z toho vyplývajú z vnútroštátneho práva. Uvedeným následkom v zmysle práva Slovenskej republiky je zamietnutie žiadosti o vydanie poverenia podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku alebo zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1, 2 Exekučného poriadku, obe spočívajúce v tom, že pohľadávku veriteľa voči spotrebiteľovi nie je možné v danom exekučnom konaní vymôcť.

Na základe uvedeného možno dôjsť k záveru, že nie je dôvod mať pochybnosti o tom, že vnútroštátny súd vo všeobecnosti (za predpokladu, že postupuje zákonným spôsobom) môže svojim rozhodnutím zabrániť vymožitelnosti pohľadávky veriteľa voči spotrebiteľovi, a uvedené zabránenie potom nie je v rozpore s čl. 17 Charty základných práv EÚ o ochrane vlastníckeho práva a ani v rozpore s čl. 47 tejto Charty o práve na spravodlivý proces. Uvedené posúdenie bol odvolací súd spôsobilý uskutočniť sám, na základe už existujúcej konštantnej judikatúry SD EÚ, bez potreby predložiť prejudiciálnu otázku SD EÚ, keď toto jeho posúdenie a zhodnotenie neexistencie potreby zahájiť prejudiciálne konanie je plne

v súlade s doktrínou acte éclairé ako aj s doktrínou acte clairé, ktoré stanovujú výnimky z povinnosti predkladania predbežných otázok SD EÚ. Doktrína acte éclairé (konanie objasnené alebo konanie už rozsúdené) je založená na koherencii a vnútornej konzistencii judikatúry Súdneho dvora EÚ, teda na konštantnej judikatúre, judikatúre ustálenej. Predstavuje snahu o to, aby sa neodpovedalo na zodpovedané a neriešili sa problémy, ktoré problémami v dôsledku existencie konštantnej judikatúry vlastne nie sú. Doktrína acte clairé (konanie jasné alebo konanie zrozumiteľné) je založené na postuláte, že začatie konania o predbežnej otázke nie je potrebné v prípadoch, keď sú výklad a aplikácia únievého práva natoľko zrejmé, že nie je potrebné obracať sa s predbežnou otázkou na Súdny dvor ES.

Pretože odvolací súd nedospel k záveru, že v prejednávacom prípade existuje potreba obrátiť sa s predbežnou otázkou výkladu únievého práva na SD EÚ, návrh oprávneného na prerušenie konania zamietol.“

12. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné sudy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu

všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

13. Jadrom sťažovateľkiných námietok je predovšetkým postup krajského súdu, ktorý svojím napadnutým rozhodnutím potvrdil v odvolacom konaní uznesenie okresného súdu sp. zn. 2 Er 1291/2011 z 24. januára 2012, ktorým okresný súd ako súd exekučný zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na výkon exekúcie vedenej na podklade rozsudku rozhodcovského súdu ako právne nespôsobilého exekučného titulu v dôsledku tej skutočnosti, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená, resp. odvodená od neprijateľnej zmluvnej podmienky. Od tohto postupu okresného súdu v exekučnom konaní sťažovateľka odvíjala aj svoju ďalšiu podpornú argumentáciu týkajúcu sa § 109 ods. 1 písm. b) a c) OSP a zohľadnenia názorového stanoviska Súdneho dvora Európskej únie vo veci Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Cipani a spol. sp. zn. C-472/11 z 21. februára 2013 v podobe uskutočnenia ústneho pojednávania, ktoré malo podľa § 57 ods. 5 Exekučného poriadku predchádzať uzneseniu okresného súdu sp. zn. 2 Er 1291/2011 z 24. januára 2012 vrátane uzneseniu krajského súdu sp. zn. 9 CoE 91/2012 v odvolacom konaní.

14. Podľa § 44 ods. 1 Exekučného poriadku exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia

na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie. Podľa § 44 ods. 3 Exekučného poriadku ak je uznesenie, ktorým sa žiadosť zamietla, právoplatné, súd exekučné konanie aj bez návrhu zastaví. Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

15. Po preskúmaní tohto postupu krajského súdu ústavný súd konštatuje, že nezistil, aby napadnuté rozhodnutie a postup krajského súdu boli svojvoľné a že by tak zasahovalo do základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa názoru ústavného súdu krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných ustanovení je napadnuté rozhodnutie krajského súdu náležite odôvodnené. Inými slovami, krajský súd konal a postupoval na podklade zákonného zmocnenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, v intenciách ktorého aj posúdil exekučný titul, ktorým bol rozsudok rozhodcovského súdu, ktorý vzhliadol ako nespôsobilý exekučný titul z dôvodu, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na neprijateľnej zmluvnej podmienke v úverovej zmluve. Krajský súd v odvolacom konaní sa teda stotožnil s právnym názorom okresného súdu, na doplnenie správnosti ktorého predostrel ďalšie svoje dôvody a stanoviská, ktoré vychádzali z platnej legislatívy. Podľa názoru ústavného súdu teda krajský súd konal v medziach svojho zákonného zmocnenia, vychádzal len z platnej právnej/zákonnej úpravy, ktorú aplikoval na konkrétne podmienky sťažovateľkinej právnej veci, a neopomenul aj náležite a podrobne odôvodniť, resp. vysvetliť svoje právne stanoviská pri jej interpretácii, v dôsledku čoho ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením označených práv (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru). Na základe uvedeného preto ústavný súd pristúpil k odmietnutiu sťažnosti sťažovateľky v tejto jej časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

16. V súvislosti so sťažovateľkou predostretým prejavom nespokojnosti s namietaným rozhodnutím krajského súdu ústavný súd pripomína, že obsahom základného

práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

17. Ústavný súd taktiež po preskúmaní napadnutého rozhodnutia krajského súdu dospel k záveru, že z jeho odôvodnenia nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že by mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a do práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, keďže krajský súd v posudzovanom prípade ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval príslušné právne normy (v danom prípade ustanovenia Exekučného poriadku). Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným postupom a rozhodnutím krajského súdu a základným právom podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie týchto práv po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, v dôsledku čoho pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky aj v tejto jej časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

18. Sťažovateľka taktiež namietala porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a porušenie zákazu diskriminácie zaručeného v čl. 14 dohovoru, ktoré odôvodňovala tým, že mala v konaní pred všeobecným súdom výrazne nevýhodné postavenie a bolo s ňou zaobchádzané odlišne, súd konal bez jej vedomia a pod... Z uvedeného vyplýva, že porušenie označených článkov ústavy a dohovoru sťažovateľka spája s porušením svojho základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru), ktorého porušenie však ústavný súd v postupe a rozhodnutí krajského súdu nezistil, a preto nemohol konštatovať ani porušenie zákazu diskriminácie zaručeného čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru, a to z dôvodu absencie akejkoľvek spojitosti (príčinnej súvislosti) medzi namietaným porušením označených článkov ústavy a dohovoru a namietaným postupom

a rozhodnutím krajského súdu. Z tohto dôvodu je sťažnosť sťažovateľky aj v tejto jej ostatnej časti zjavne neopodstatnená (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

19. K ďalším sťažovateľkou nastoleným otázkam ústavný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, v rámci ktorej sa už mnohonásobne vyjadril k otázke preskúmania súladu exekučného titulu so zákonom v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania vrátane posúdenia rozhodcovských doložiek ako nekalých podmienok v spotrebiteľských zmluvách, ako aj posúdenia zmlúv o úvere koncipovaných formulárovou formou ako spotrebiteľských zmlúv, a to napríklad v rozhodnutiach č. k. I. ÚS 379/2012-19 z 22. augusta 2012, č. k. I. ÚS 381/2012-26 z 22. augusta 2012, č. k. I. ÚS 220/2011-16 z 9. júna 2011, č. k. III. ÚS 242/2011 z 31. mája 2011, sp. zn. II. ÚS 473/2011 z 20. októbra 2011, sp. zn. II. ÚS 303/2011 z 24. augusta 2012, IV. ÚS 467/2012 z 18. septembra 2012... K nastolenej potrebe konania o prejudiciálnej otázke ústavný súd odkazuje napr. na tieto svoje rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 3/2013 zo 16. januára 2013, sp. zn. I. ÚS 110/2013 z 20. februára 2013, sp. zn. I. ÚS 157/2013 z 13. marca 2013, sp. zn. I. ÚS 146/2013 z 13. marca 2013, sp. zn. I. ÚS 153/2013 z 13. marca 2013, sp. zn. I. ÚS 152/2013 z 13. marca 2013 a sp. zn. I. ÚS 363/2013 z 5. júna 2013... Reagujúc na sťažovateľkou predostretú doplnenú argumentáciu o „... *dôležitú právnu argumentáciu vyplývajúcu z uznesenia Krajského súdu v Bratislave 18 CoE 641/2011 zo dňa 30. 11. 2012*“ ústavný súd považuje za potrebné (k existencii obsahovo odlišnej judikatúry všeobecných súdov) doplniť, že nie je jeho úlohou zjednocovať rozhodovaciu prax všeobecných súdov (m. m. I. ÚS 199/07, I. ÚS 18/08, II. ÚS 152/2011).

20. K sťažovateľkou nastolenej potrebe nariadenia pojednávania podľa § 57 ods. 5 Exekučného poriadku ústavný súd konštatuje, že táto právna úprava nebola účinná v čase vydania ani uznesenia okresného súdu sp. zn. 2 Er 1291/2011 z 24. januára 2012 a taktiež ani v čase vydania uznesenia krajského súdu sp. zn. 9 CoE 91/2012 z 9. apríla 2013. Ďalším zarážajúcim faktom, resp. úmyselnou snahou sťažovateľky zavádzať ústavný súd, je skutočnosť, že namietaná zákonná úprava sa viaže na postup všeobecného súdu v exekučnom konaní smerujúci k zastaveniu už prebiehajúceho exekučného konania, pričom z uznesenia okresného súdu sp. zn. 2 Er 1291/2011 z 24. januára 2012 je zrejmé, že o otázke zastavenia exekučného konania sa nerozhodovalo. Postup okresného súdu

v napadnutom rozhodnutí sa odvíjal od § 44 Exekučného poriadku, podľa ktorého rozhodnutiu o otázke vydania/nevydania poverenia súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie súdom nepredchádza nariadenie pojednávania ako zákonom daná ani fakultatívna možnosť. V tomto ohľade je opäť argumentácia sťažovateľky postavená mimo rámca platnej právnej úpravy a z tohto dôvodu zjavne neopodstatnená.

21. K argumentácii sťažovateľky o porušení práva na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces zaručeného čl. 47 charty a z neho vyplývajúcej zásady kontradiktórnosti konania tým, že konajúce súdy pred rozhodnutím o posúdení zmluvnej podmienky (rozhodcovskej doložky) ako nekalej nedali účastníkom konania príležitosť vyjadriť sa k týmto dôvodom, tak ako to sťažovateľka odvodzuje z rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Cipani a spol. sp. zn. C-472/11 z 21. februára 2013, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľka využila proti napadnutému rozhodnutiu okresného súdu odvolanie ako riadny opravný prostriedok, v ktorom brojila proti postupu okresného súdu v exekučnom konaní. Sťažovateľkou uplatnenými argumentmi sa krajský súd v napadnutom rozhodnutí náležite zaoberal a vložil svoje závery, pre ktoré vzhliadol postup a napadnuté rozhodnutie okresného súdu ako vecne správne. Pre ústavnú udržateľnosť napadnutého postupu a rozhodnutia všeobecného súdu z hľadiska jej materiálnej stránky postačuje, aby bola zásada kontradiktórnosti dodržaná v konaní ako celku. Presadzovanie názoru, že na každom jednom stupni súdnictva musí byť uvedená zásada dodržaná bez výnimky, by podľa názoru ústavného súdu odvolaciemu súdu v zásade prisúdilo len funkciu akéhosi kasačného orgánu bez reálnej možnosti konvalidovať prípadné procesné nedostatky vlastným postupom. Na základe uvedeného preto ústavný súd dospel k záveru, že postupom krajského súdu a jeho napadnutým rozhodnutím bol v danej veci princíp kontradiktórnosti súdneho konania, ktorý je obsahom práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty, dodržaný, čím k porušeniu označených práv dôjsť nemohlo.

22. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené dôvody a predostretú argumentáciu ústavný súd konštatuje zjavnú neopodstatnenosť námietok sťažovateľky voči napadnutému rozhodnutiu krajského súdu, v dôsledku čoho rozhodol o odmietnutí sťažnosti sťažovateľky

v časti smerujúcej proti uzneseniu krajského súdu č. k. 9 CoE 91/2012-38 z 9. apríla 2013 z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľky na ochranu ústavnosti, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. januára 2014